

VII

Xác chết trong bồn tắm

Anh dao lập lờ trong căn phòng tối om. Nhờ nhõn tuyến tinh tế, Văn Bình đã nhận ra người lạ. Đó là Sáu Ngọt, phụ trách an ninh của Trạm. Hồi trưa, y đã lên vào phòng chàng lục lọi một lần. Song lần ấy, Sáu Ngọt không mang khí giới.

Hơi thở dồn dập và mùi rượu mạnh của y quạt vào giác quan chàng. Chàng định nhìn Sáu Ngọt tiến lại giường, chèm xuống một nhát, nhưng không, y chỉ đứng nhìn chàng trong bóng tối. Nằm trong chăn, Văn Bình chuẩn bị sẵn. Nếu y cử động cánh tay cầm dao, chàng sẽ tung người lên, ném cái mền vào mặt y.

Dáng điệu khoan thai, Sáu Ngọt vịn đèn lên. Y lấy cán dao đập nhẹ vào chảo, miệng gọi :

— Tăng Minh.

Văn Bình giả vờ ù ờ, rồi cựa mình, mặt ngoảnh vào tường. Sáu Ngọt thốt ra một câu tục tữu :

— Mẹ kiếp, ngủ đêch gì say thế.

Y kéo tấm mền, vớt sang bên, miệng hô lớn :

— Tăng Minh. Dậy đi.

Văn Bình mở choang hai mắt, ngó quanh quất

một phút rồi ngồi lên. Khi thấy Sáu Ngọt, chàng giả vờ sững sốt, Sáu Ngọt gằn giọng :

— Dậy mau. Tôi có chuyện cần nói với anh.
Văn Bình vuồn vai :

— Mệt quá, không đợi đến sáng mai được sao?

— Cần lắm, không đợi được.

— Ủ thi dậy. Mấy giờ rồi đồng chí ?

— Hơn một giờ sáng.

— Hừ, một giờ sáng mà xô cửa vào phòng, đi dao vào người, đòi nói chuyện cần, thú thật tôi không hiểu anh tí nào hết. Nếu tôi không làm, anh là Sáu Ngọt, phụ trách an ninh của Trạm.

— Phải, tôi là Sáu. Sở dĩ thiên hạ thêm tiếng Ngọt ở sau, vì tôi dùng dao ngọt sốt, không thấy tôi vung ra mà đối thủ đã bị thương, và tôi đã ra tay thì giới đến mấy cũng mất mạng.

— Tôi có làm gì đâu mà anh phải dùng dao đe dọa.

Sáu Ngọt lắc đầu lia lịa :

— Không, tôi không dọa anh. Tôi chỉ muốn nói chuyện thân mật với anh thôi.

Rồi hạ giọng :

— Bộ com lê cũ màu xanh sẫm của anh đâu ?

Chàng vụt hiểu. Song chàng giả vờ ngay ngơ.

— Bộ com lê nào ?

Sáu Ngọt liếc lưỡi dao vào gan bàn tay :

— Bộ com lê mà Saratiên dặn anh mặc lên phi cơ ấy.

Chàng buông thông :

— Tôi bỏ quên ở Vọng các rồi.

Sáu Ngọt trợn mắt :

— Nói láo. Anh đưa cho ai rồi, nói mau.

— Tôi là một đại tri thức. Tôi không thích ai nghi tôi nói láo. Đêm khuya rồi, mời anh ra khỏi phòng tôi.

Sáu Ngọt quát mắng :

— Nói dễ nghe nhỉ. Tôi chỉ ra khỏi phòng sau khi anh nộp bức thư cho tôi.

— Bức thư nào ?

— Đừng đóng kịch ngu si nữa. Bức thư viết bằng mực bí mật trong áo com lê, chứ còn gì nữa.

— Thú thật với anh, tôi không biết.

— Máy phải khai thật, nếu không tao chém chết.

Thấy Sáu Ngọt dõ giọng đều cảng, chàng biết tấn trò không kéo dài lâu nữa. Chàng nhún vai, giọng lạnh lùng :

— Cấm anh không được ăn nói láo xược. Sáng mai, tôi sẽ báo cáo với đồng chí Vũ Kinh.

Sáu Ngọt cười ngạo mạn :

— Hừ, Vũ Kinh! Máy định báo cáo với Công an hả ? Khi cần đến, tao có thể nghiêng nó nát như trứng. Và lại, máy đã nhận tiền ở Vọng các để mang mật thư của Saratiên ra Hà nội cho sứ quán Trung hoa. Lộ ra, máy sẽ chết trước tiên.

Văn Bình ngậy người. Chàng bắt đầu hiểu rõ sự thật. Sáu Ngọt và Vũ Kinh là hai người khác nhau. Sáu Ngọt là nhân viên bí mật của gián điệp Trung cộng, còn Vũ Kinh là thiếu tá công an.

Sáu Ngọt khoa đao trước mặt chàng, mắt lườm lườm :

— Tao không có thời giờ đợi máy nữa. Đếm từ một đến mười, nếu máy không chịu thú tội, tao sẽ xin máy tí huyết.

Văn Bình ngửa mặt cười :

— Máy đếm tới ba có mau hơn không ?

Tức giận, Sáu Ngọt cất tiếng chửi thề rồi vung dao quet vào tóc chàng. Bàn tay của y chỉ là hột một mảng tóc cho chàng sợ. Nhưng chàng thân nhiên, chờ lưỡi dao gần tới mới né sang bên. Chàng phóng chân trái vào bụng đối thủ.

Khình địch, chàng tưởng y là tay mơ nên không nặng đòn. Sáu Ngọt bắt được bàn chân chàng, bẻ ngược theo thế nhu đạo. Chàng phải uốn mình, nhẩy vọt lên để khỏi gãy xương. Thấy chàng biết võ, Sáu Ngọt cũng không dám coi thường. Y thủ đao trong tay phải, bước lên, chém mạnh vào bả vai chàng.

Chàng phải ngã người ra sau. Sáu Ngọt thu võ khí lại, lần này bỏ tư trên xuống định chặt chàng ra làm đôi. Văn Bình tránh thật nhanh, đồng thời xử dụng một thế võ tuyệt kỹ, đoạt lấy đao và quạt ngã đối phương xuống sàn gác.

Sáu Ngọt lộn nhào xuống giường. Văn Bình tiến theo, bồi một trái dấm ghê hồn vào giữa mặt. Một tia máu đỏ ri ri trên miệng, Sáu Ngọt nằm lịm đi.

Chàng lòi y dày, giựt tóc mai cho tỉnh, rồi hỏi :

— Ai sai máy tới ?

Sáu Ngọt thở dài, thiếu não :

— Tao đã nói rồi, máy không nhớ sao ? Tòa đại sứ Trung Hoa sai tao đến. Máy lường gạt tòa đại sứ, máy sẽ mất mạng.

— Yên tâm. Máy sẽ chết ngay bây giờ.

Tương doa chết y sẽ run sợ, trái lại y nhìn chàng bằng cặp mắt kiêu ngạo :

— Có giỏi cứ giết tao đi.

Văn Bình còn trù trù, chưa định hạ sát hay chỉ đánh ngất thì y đã bắt thần vùng dậy, thu tàn lực chồm vào người chàng, mười ngón tay chia ra tua tủa, chọc vào mắt. Miễn cưỡng, chàng phải gạt y ngã. Sáu Ngọt gào lên, ôm lấy vai áo chàng, khuỷu tay hoành ra, định hạ chàng bằng atemi.

Đánh atemi là sở trường của chàng nên chàng nhẹ nhàng đưa một tay đỡ. còn tay kia phạt ngang cuống họng Sáu Ngọt, Nạn nhân lăn kênh, chết không kịp trở.

Cuộc xung đột diễn ra trong vòng hai phút đồng hồ. Chàng phải giải quyết thật nhanh, sợ có người tới.

Vừa khi ấy, chàng nghe tiếng chân người ngoài hành lang. Vội vàng, chàng ôm xác Sáu Ngọt vào buồng tắm, đặt nằm dài trong bồn nước.

Cửa phòng 25 mở toang.

Người bước vào là thiếu tá Vũ Kinh, hai tay thọc túi quần, dáng điệu nghiêm trọng.

Biết không lui được nữa, Văn Bình vén rèm, buồng tắm đi ra. Chàng đã thủ thế sẵn, nếu cần sẽ giết luôn Vũ Kinh.

Giọng khò khan, y hỏi chàng :

— 2 giờ sáng rồi, anh chưa ngủ ư ?

Chàng nhận thấy y không gọi chàng là « đồng chí » nữa. Chàng đáp :

— Còn anh ? Đã 2 giờ rồi, sao anh còn thức ?

Vũ Kinh hạ thấp giọng :

— Anh chưa biết tôi là ai phải không ? Nhưng

tôi biết anh. Anh đừng ngại.

— Tôi không hiểu anh nói gì hết.

Y nhìn vào giữa mắt chàng, nói từ từ :

— Hôm nay, trời nóng tới 32 độ,

Văn Bình giựt mình. Nhìn lại, chàng nhận ra Vũ Kinh mặc sơ mi trắng, quần trắng, bàn tay trong túi rút ra cầm một đôi guốc Huế sơn đỏ nhỏ xíu, chưa đóng quai, ở tay trái lưng lửng cái bị màu xanh, đan sợi mắt cáo, bên trong có đôi giép xe hơi sơn đen.

Y phục trắng, guốc Huế sơn đỏ, bị màu xanh, giép lốp sơn đen là những vật giúp chàng nhận diện nhân viên của Z. 62 ở Hà nội, và câu « hôm nay trời nóng tới 32 độ » là mật hiệu liên lạc.

Văn Bình đáp luôn :

— Đồng chí làm rồi, hàn thử biểu của tôi chỉ có 27 độ.

Vũ Kinh tiếp :

— Mời đồng chí lên Cầu Gỗ ăn cốc kem cho vui.

Đó là ám ngữ thứ hai. Văn Bình cười rộ :

— Hừ, hai giờ sáng mời ăn kem. Nhưng « ăn kem thì còn gì bằng ».

Đời rõ oái oăm. Người tưởng là thù thật ra là bạn. Vũ Kinh không phải kẻ muốn giết chàng mà là chiến hữu của chàng. Văn Bình à một tiếng rồi nói :

— Không ngờ nhân viên của Z.62 lại là thiếu tá Vũ Kinh của sở Công an Hà nội.

Vũ Kinh cười :

— Thật ra, tôi không có nhiệm vụ tiếp xúc với anh. Vào giờ chót, Z.62 cử tôi, sau khi nhận

được khẩn lệnh của ông Hoàng từ Sài gòn. Vì một éo le bất ngờ, anh đã bị lộ. Ông Hoàng cho biết Tăng Minh được phe cựu thủ tướng Thái Pờadi nhờ mang một mật thư ra Hà nội, yêu cầu viện trợ để tổ chức đảo chính. Thế nào họ cũng tiếp xúc với anh. Biết anh là Tăng Minh giả hiệu, họ sẽ gây chuyện.

— Họ đã tiếp xúc rồi.

— Tôi biết. Lúc Sáu Ngọt vào phòng anh, tôi núp ở ngoài.

— Tại sao Sáu Ngọt chống anh ?

— Gián điệp lắm. Các sở gián điệp cộng sản bằng mặt mà không bằng lòng nhau. Sáu Ngọt bị mật làm cho gián điệp Trung cộng, tất đổ kỹ công an.

— Còn Lệ Mai của Cục Tình báo ?

— Lệ Mai ấy à ? Anh tài quá, mới đến đã chinh phục được trái tim người đẹp. Cục Tình báo được đặt dưới quyền chỉ phối của Smerch Số viết.

Anh biết tôi làm quen với Lệ Mai ra sao chưa ?

— Tôi biết. Tôi đã đặt lên máy ghi âm trong phòng anh.

— Lại máy ghi âm ?

— Phải. Máy khác, không phải máy của Lệ Mai đâu. Anh lầm to khi tin Lệ Mai đã phục tòng anh. Nàng là con cưng của Smerch. Sớm muộn, nàng sẽ báo cho họ.

— Nguy quá. Anh đã đối phó với nàng chưa ?

— Rồi. Lệ Mai đang ngủ vùi trong phòng. Nếu tôi không lầm, anh đã hạ sát Sáu Ngọt. Lát nữa, tôi sẽ khiêng y lên phòng nàng. Cho cả hai nốc rõ nhiều rượu vốt-ka, cởi hết quần áo, rồi đặt

nằm chung giường. Say rượu và ăn nằm với người đẹp thường bị « thượng mã phong » phải không anh ?

— Liệu họ nghi ngờ không ?

— Đừng lo, anh để mặc tôi xử trí.

— Nếu Lệ Mai trung thành với Cục Tình báo, tại sao nàng cho tôi lên phòng, xoa băng nhựa đầu thanh ?

— Nàng tưởng cuộn băng này không có gì hết.

— Con người phòng nhựa sống như nàng chết thật tội nghiệp.

— Anh lầm rồi. Nàng không còn xuân sắc như anh tưởng. Nàng là chiêu đãi viên chuyên nghiệp của trạm. Chiêu đãi ở đây có nghĩa là thỏa mãn quan khách về cả vấn đề sinh lý.

— Nàng là đại úy mật vụ.

— Không, đại úy chiêu đãi, chứ không phải đại úy mật vụ. Nàng tốt nghiệp lớp tình dục của cục Tình báo. Việc thăng cấp tùy theo thành tích thu lượm được trong nam giới. Ra trường, thì được đeo lon thiếu úy. Cứ mười người đàn ông si tình bị cho vào xiếc, nữ cán bộ tình dục được thăng lên một cấp. Từ ngày ra trường đến giờ, ít nhất Lệ Mai đã đánh ngã hơn hai chục cậu con trai si tình rồi.

Văn Bình lặng thinh. Chàng nhớ lại câu nói sống sượng của nàng khi chàng ôm ngang lưng đòi nàng thỏa mãn. « Nếu anh muốn, em xin vàng. Anh mới xuống phi cơ còn mệt, hẹn sau sau bữa cơm trưa. »

Người phương tây, nhất là con cháu của hoàng đế đa tình Nã phá luân thường có thói quen

ân ái sau bữa cơm trưa, khác với các dân tộc Á đông. Chắc Lệ Mai đã vướng phải thói quen này trong thời gian theo học ở Mạc tư khoa.

Vũ Kinh nói :

— Anh cần gì, tôi xin cố gắng giúp. Tôi không được biết anh ra ngoài này làm gì, song tôi được lệnh xếp bỏ mọi việc để hỗ trợ anh.

Văn Bình đáp :

— Cảm ơn anh. Tại sao anh không tiếp xúc sớm hơn với tôi. Suýt nữa tôi giết lầm một chiến hữu.

— Khó tiếp xúc lắm. Lệ Mai và Sáu Ngọt có mặt suốt ngày ở trạm. Và lại, trong thâm tâm tôi cũng muốn trì hoãn, đợi đợi phương xuất đầu lộ diện. Hồi tôi, Sáu Ngọt mặc cho anh ra phố để đi theo. Hầu chỉ có nhiệm vụ giữ an ninh trong trạm, không được phép hoạt động bên ngoài. Việc này do tôi đảm trách. Cho người đi theo anh, điều này chứng tỏ hẳn là đồng chí của bọn Saratiên.

À, bắt đầu từ sáng mai, chương trình tham quan được tổ chức rất nặng. Tôi đề nghị anh nên có mặt. Còn ban đêm, anh muốn đi đâu tùy ý. Tôi sẽ ở lại trạm, chờ anh về.

— Ngoài tôi ra, anh còn được lệnh giúp đỡ ai nữa ?

— Cô Thái Phương, phó trưởng đoàn.

Văn Bình không hỏi nữa. Vũ Kinh chỉ biết Thái Phương, chứ không biết Quỳnh Ngọc với Thái Phương là một. Có lẽ Kinh cũng không biết chàng là Z.28.

Thấy chàng tần ngần, Vũ Kinh mỉm cười :

— Thôi, chào anh Z.28.

Chàng giật mình :

— Anh cũng biết tôi ư ?

— Ai lại không biết anh ? Tôi có cả hồ sơ đầy đủ về anh ở nha Công an Hà nội. Anh nên nhớ là thủ cấp của anh đáng giá một triệu đô la. Các sở gián điệp cộng sản đều trả tiền nhân viên ở hải ngoại bằng đô la Mỹ, chắc anh không lạ gì. Họ đã treo thưởng để bắt sống hoặc giết anh. Nhưng anh yên tâm. Trừ phi tôi chết, tôi còn sống phút nào sẽ không cho họ động tới anh.

— Anh ra đây lâu chưa ?

— Không. Tôi ở lại Hà nội, sau hiệp định Giơ-neo, theo lệnh của Sở.

Văn Bình nhìn Kinh bằng cặp mắt cảm mến. Trong đời, có lẽ chưa có công tác nào nguy hiểm bằng công tác ở lại trong vùng địch, từng giờ từng phút cọ sát với than chết

Chợt Vũ Kinh nhìn đồng hồ tay :

— Đến giờ rồi, tôi phải liên lạc với Z.62. Phiên anh lo giúp vụ Sáu Ngọt — Lệ Mai.

— Nếu vì lẽ nào đó, anh phải xa tôi, tôi phải tiếp xúc với Z.62 theo thể thức nào ?

— Tôi báo cáo ngay với Z.62. Nội ngày mai sẽ tin anh biết.

— Vào giờ này có ai ngoài hành lang không ?

— Bọn nữ chiêu đãi ngủ hết rồi. Dưới nhà có người gác, song y không được phép lên lầu.

Vũ Kinh nheo mắt chào chàng rồi ra ngoài. Văn Bình vén tấm màn hồ thủy trong buồng tắm. Sáu Ngọt nằm co quắp trong bồn nước, mắt trợn ngược, da mặt bầm tím.